

Для щастя багато не треба: усвідомленість, вміння бути в присутності, цінувати важливе, радіти простим речам. Пам'ятати, що кожен момент життя неповторний. Щодня дякувати за те, що маєш, і з захопленням пізнавати наш чудовий світ.

Про це всі мої дев'яносто дві перлини. І я запрошую тебе, любий Читачу, в подорож до Літа.

Гортай сторінки цієї книги, як заманеться. Хочеш, заплющ очі та відкрий послання для себе на сьогодні. Або починай читати з першої глави та неспішно наповнюйся літом у будь-який сезон.

А можливо, бажаєш почати з кінця та розкрутити цю історію навпаки?

Слухай своє серце. Вір йому. Відчувай. І нехай мої перлини нагадають тобі щось важливе про самого себе, допоможуть відкинути сумніви і наважитися на життя, про яке ти мрієш.

1.06

Привіт, моє новонароджене Літо! Таке запашне та щедре...

Цього разу ти поспішало, навіть липи зацвіли у травні, а пасічники встигли викачати акацієвий мед.

Усе квітне, буяє, я щодня їм улюблену полуницю, зустрічаю ранні світанки і навіть після 22:00 бачу залишки світлого неба.

Такі довгі дні... Так багато сонячного світла, тепла та надій.

А давай... давай будемо щасливими цього літа?

Давай будемо любити те, що є, і радіти простим речам?

Давай зрозуміємо, що в нас є цілий Всесвіт і навіть трішечки більше...

Чуєш, жаби кумкають? Оце воно... Життя.

Дорослих немає — є тільки діти різного віку. І вони люблять, сердяться, ображаються, радіють, заздять і мріють.

Інколи вони заграються й удають із себе серйозних та дуже зайнятих тьоть і дядь. Бігають, метушаться, забувають, як добре спостерігати за малими кошенятами, ловити жука-олень в банку і потім відпустити його. Ходити босоніж по теплим калюжах і вперше цього літа їсти черешню.

Їм здається, що всі ті невідкладні справи, які називаються дорослим життям, усі зусилля заради кращого майбутнього — то найважливіше, бо вони можуть не встигнути все заробити і всіх перемогти.

Аж раптом приходить час, коли вони просинаються. У кожного це по-своєму. Комусь здоров'я нагадує, що тіло не призначене для таких навантажень і ось уже є час просто полежати і подумати про життя. І навіть книжку почитати, яку давно відкладав.

А буває, втрачаєш щось чи когось важливого. Назавжди втрачаєш. І вже можна не поспішати. І в ліс можна поїхати, і на море. Шкода тільки, що без нього.

А хтось, поки біжить разом з такими самими, як він, озирається та розуміє, що не туди біг. І взагалі бігти не хотів. І він сідає, дивиться на зорі й згадує в собі того хлопчика, що так любив слухати вітер. І ловить це відчуття, коли в тебе є абсолютно все.

***

Любе Літо... Ще таке невинне, як та маленька дитина...

Здається, що ти тягнешся своїми пухленькими долоньками до сонця та дзвінко смієшся, коли хтось заграє із тобою.

Таке юне, але вже знаєш, з ким тобі добре, а кого краще триматися осторонь. Розумієш, що не варто стискати кулачки, щоб зберегти назавжди, краще відпустити й сприймати кожну мить, як новий кадр фільму.

Ти ще зовсім беззубе, Літо, але таке ніжне та лагідне. А хочеш, пограємо в слова? Тільки давай обирати ті, що про любов...

Я завжди любила вчитися. Закінчувала школи-університети, спеціалізовані курси та вишукувала безкінечні способи підвищення кваліфікації.

Читала розумні книжки, жадібно ловила досвід знайомих людей на різноманітні теми: що їсти, коли лягати спати, як поводитися та як правильно думати. Для успіху, для щастя, для вірного шляху.

Щоб ставати кращою та кращою, збирала дорогоцінні рекомендації з розвитку особистості, розкриття потенціалу та просвітлення.

Розвивала силу волі, відмовлялася від того, що некорисне, пророщувала зерна пшениці разом з вірою у правильне життя.

Життя без помилок. Життя, де немає безглуздих вчинків. Життя, яке можна сфотографувати і поставити в рамочці на власну дошку пошани. І щоденно казати собі: «Я — молодець, але треба тримати планку і покращуватися далі. Адже в цьому сенс».

А потім це лопнуло, як бульбашка. Виявилось, що всі книжки та лекції кажуть про одне й те саме і пора застосовувати знання, а не накопичувати їх. І горизонти від чужих, навіть найрозумніших думок, вже не розширюються. І таке бажане щастя від правильного вибору стало кислим і зів'ялим.

І захотілося зупинитися. І видихнути. І озирнутися навколо. І не лягати спати вчасно, а слухати півночі, як крекочуть жаби, й дивитися на зорі. Бо так хочеться. Бо з цим добре. Бо раптом закортіло знову писати.

Минуле літо міцно тримало мене у своїх обіймах. Лагідно, але наполегливо нагадувало про головне. Напувало тишею і шар за шаром розплутувало вузлики концепцій та переконань.

Мені вистачило тієї невагомості на довгу осінь і зиму.

А потім сталася весна. І я ніби вперше зустрілася з яскравими барвами буття. Торкалася молодих листочків, занурювалася в аромат квітів та відчувала, що нікуди не біжу. Я вже у потрібному місці. І все відбувається навколо та всередині мене. Буття відбувається.

І зараз я обережно знайомлюся з новим літом та нічого не очікую ні від нього, ні від себе, ні від життя.

Я запрошую це маленьке літо потанцювати зі мною. І воно усміхається крізь високу траву, пухнасті хмари та кожну живу істоту, що трапляється на шляху.

Літо є. Життя є. І для цього не потрібно жодних правил.

4.06

Тримай мене міцніше у своїх долонях. Бачиш, я відкинула всі якорі та позбавилася страхових тросів. Я вільна та нічим не захищена. Розтанули концепції та ідеали. Лишилося саме буття.

Вірю тобі. Покладаюся на твою силу. Знаю, що чуєш. Потримай ще трохи, поки я вчуся робити перші кроки у світі без стін.

Літо набирає обертів та не піклується про те, чи правильно воно рухається. Хіба може бути щось не так, коли майже достигли абрикоси? Хіба можеш ти схибити, коли довіряєш життю?

Тримай мене міцно, моє Літо...